

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

3. Dies Novemb. Sunt quædam quæ nescite quàm scire sit utilius, S.
August. Enchir. ad Lau. c. 17.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

miserabiles animæ, è suo illo fumoso vaporario, è suo igneo æstuario, ut inde extrahantur, manum atollunt: tibi arbitrarium est illas inde manu mittere: hoc posse & nolle quæ inhumanitas! imò quanta crudelitas? ô igitur si quid apud te valet pietas, quæ parentibus debita est; si quid observantia, quæ majoribus; si quid iustitia quæ fœderatis; si quid promissio, quæ testatoribus; si quid gratus animus; qui beneficiis; si quid amicitia, quæ benevolis, miseremini purgantium animarum: consequeris & tu miser misericordiam si fueris misericors, tu pro illis hic plorando imminues illorum planctus, quapropter:

Hæc pro animis plora, cito cernant, ut patris ora.

3. DIES NOVEMB.

Sunt quædam quæ nescire quàm scire sit utilius, S.

August. Enchr. ad Laur. c. 17.

Scientia I.
Sanctorū.
qualia doceat.

U Num est quod Deo impensè displicet, quot ut illi inservias serio, incipias tam serio. Quamdiu libet deliberare; an velis te è servitute dæmonis liberare? quousque cogitas, an velis facere quod expedit magis tandem concludere, aut libet proponere, quod necessum omnino est jam nunc aliquando expedire? terminanda consilia, instat hora, ingredienda via, maturanda proposita, ne nox subito prævertat, importuna mors evertat, nec metuentes immatura. Ut quod diu fuerat faciendum, tandem facias, excitabit te Dei Gloria cui sectandæ conditus es, imperabit tibi Dei voluntas cui obtemperandæ obligatus es;

invi-

invitabit te Dei beneficentia cui vitam universam debes; suadebit facilitas, quàm parit gratia subdium; alliciet utilitas, quàm tota pollicetur aeternitas; impetrabit à te felicitas, ad quam votis omnino anhelas; denique coget ipsa necessitas, quia nisi tandem nos totos Deo tradamus, etiam in hac vita nil expectandum nisi extrema calamitas. Quomodo enim nocuit nobis obtemperasse indomitis nostris affectibus? in quantas nos illi præcipitarunt arenas? quanta adduxit tœdia? quàm molestas sollicitudines? quàm gravem animi perturbationem?

II. Itaque utilius nihil magisque necessarium, quàm excutere tandem gladium è manibus nostris quo nos ipsi jugulamur, quàm ut venenum effundamus, quo nosmetipsos inficimus, quàm ut sepeliamus omnium malorum incommodorumque instrumenta. Opportunè prorsus ad rem qua deprecamur, Abbas Abraham, rogatus ab Abbate Pimeno quemadmodum nos dæmones impugnant? respondit: *dæmones nobiscum non pugnant quia voluntas eorum facimus: sed nostra nobis voluntate dæmones facti sunt & tribulant nos*: voluntas propria, pestifera est dæmon qui nos oppugnat, acutissimus gladius guttur nobis præciciens venenum est, cum primo noxium, cor ipsum penetrans, mors est fallacissima nos interimens. Itaque si sapis, ut agas agenda, hoc est, rectè & prudenter, non audies propriæ voluntatis imperium, perniciosum est: non sectaberis naturæ genium, pravus est: non consules mundi indolem, maligna est; non credes diaboli suggestioni, mendax est: sed ne sine fine pereas, in omnibus dæmonem respice, divinum imperium suscipe, Christi exempla

empla inspice; non differes dum opportunum est, non negliges dum inchoatum est, non sistes quoad expeditum est, ut quid te facere non modò deceat, sed oporteat, scias, opus est illa Sanctorum scientia, quæ est necessaria singulis, apta omnibus, salutaris universis. Sine illa scientia Sanctorum, numquam intrabit in sancta Sanctorum: alia omnia satius est ignorare quàm scire, utilissima est scientia, cujus beneficio potes pollere sanctimoniâ.

III. Docet illa, si vita stadium est, sic currere, ut comprehendas: si schola est sic discere, ut sapias; si militia est, sic cerrare ut vincas; si mercaus est, sic negotiari, ut questum facias: si theatrum est, sic personam agere ut plausum referas; si peregrinatio est, sic ambulare ut metam attingas; si exilium est, sic illud sustinere, ut patriam obrineas: si sementis est, sic serere in terris, ut metas in cælis: si diversorium est, sic versari ut hospitem te cogites; si vinea est, sic operari ut mercedem reportes. Ecce quàm docet multa scientia hæc una, vis verbo omnia? scientia Sanctorum, virtus est, eò usque patet quò usque vita porrigitur: cujus omne negotium, est virtutis exercitium, quidquid aut intellectu concipis, aut memoria tenes, aut voluntate appetis, aut concupiscentia desideras, aut sensu percipis, aut ore loqueris, aut manu peragis, ne inter omnia quæ agis, actum agas, atque ita in fine doleas te nihil egisse, dum animam ages, sit tibi unica omnium agendorum norma, Dei voluntas. Praxis illius initium, est primum rationis diluculum: quo si non auspicas, vitæ primitiis frustraris. Progressus est universus ætatis cursus, qui si alio dirigitur: vita usura prodigitur: terminus est supremus

mus vitæ exitus , qui si praxi illa non concluditur
spes vitæ illuditur , votum salutis fallitur, hæc
non tantum est salutare, sed pro salute necessarium
denique hæc omnia:

Qui scit laudatur, qui nescit vituperatur.

4. DIES NOVEMB.

Sic nos agere debemus , ut non tanquam proprium
corpus vivere debeamus, sed tanquam non pos-
simus sine corpore. *Seneca epist. 15.*

Mortifi-
catio.

Prima scientiæ Sanctorum rudi-
menta, fateor sunt corpori pe-
quam rudia, sed spiritui utilis
prima enim in eius schola lectio
est carnis mortificatio, non terrearis verbis asperita-
te, frange corticem qui amarus, ut gustes nucleum
qui suavis est, ne attendas verbum, sed expendere
sibi sensum. Hæc quam times carnis mortificatio, est
quàm optas cordis vivificatio: sic moriendo fugis
mortem, acquiris vitam: quid? an ergo tyrannus est
Deus qui nostris se oblectet doloribus, qui sibi placeat
in nostris cruciatibus: qui pascatur nostris in-
ediâ, qui reficiatur nostrâ siti, qui ditetur nostra op-
state, qui exultet nostris gemitibus, cui dulce sit
mulos, jucundum filios suos dilectos & sic dilectus
toto corpore, ciliciorum asperitate vestitos, flagro-
rum diritate laceros, sanguine nostro cruentos, cum
ni denique solatio destitutos, mœrore oppressos in-
rui? quasi non posset nos, nisi sic afflictos rui,
profectò, necesse est mortificatio sit bonum in-
comparabile, & illius boni emolumentum sit in-
æstimabile, cum ille bonus, & misericors Deus,
cum